
Sarkozy - Orde del Toisó d'Or

Autor:

Data de publicació: 24-10-2014

El president de la República Francesa ha rebut la més alta distinció que atorga la corona d'Espanya . El rei li ha imposat el collar de l'Insigne Orde del Toisó d'Or. La insígnia consisteix en un collar d'or format de foguers i pedres fogueres, amb esmalt blau i rajos vermells del qual penja un moltó o velló en record de Jàson, l'heroi grec que va liderar l'expedició dels argonautes a la recerca del velló (toisó) d'or.

L'Orde del Toisó d'Or va ser fundat a Bruges el 10 de gener de 1430 per Felip III el Bo de Borgonya, amb motiu del seu casament amb Isabel d'Avis.

Els estatus del Toisó d'Or, creats per Felip el Bo, fixen les normes dels anomenats capítols de l'orde. Durant la celebració d'aquests capítols, el gran mestre de l'Orde atorga els títols de cavaller de l'orde i el collar que els acredita.

Els capítols, que van precedits de misses, festes i grans àpats, s'han de celebrar al cor d'una catedral escollida a l'efecte i han de ser presidits pel gran mestre de l'Orde del Toisó. El cadirat del Cor ha d'estar preparat d'acord amb el protocol establert pels estatuts. Al respatller de cada seient, ha de figurar l'escut d'armes i insígnies de cadascun dels cavallers assistents. Els escuts han d'estar envoltats pel collar del Toisó i coronats per un elm que sempre ha de mirar a l'altar major.

Un cop asseguts tots els cavallers assistents, es repassa el capteniment i el compliment de les normes per part de tots ells. Si algun no s'ha comportat adequadament, serà expulsat de l'orde. També es procedeix a nomenar nous cavallers que substitueixin els que hagin mort en el temps transcorregut des del darrer capítol. La família d'un cavaller difunt té l'obligació de tornar el collar del Toisó perquè sigui atorgat a un nou cavaller.

L'any 1519, del 5 al 7 de març, Carles I com a gran mestre de l'Orde del Toisó d'Or en aquell moment, va presidir la celebració del dinovè capítol, al cor de canonges de la catedral de Barcelona. El capítol de Barcelona és l'únic no celebrat a Flandes.

El professor de la universitat de Valladolid, Rafael Dominguez Casas, escriu en el seu treball sobre el capítol de Barcelona [1]: “Los errores en los esmaltes de algunos escudos se deben al nefasto repinte que sufrieron en 1748. Pese a ello, podemos afirmar que nos encontramos ante la silleria del Toisón de Oro mas bella y suntuosa de Europa” .

Tot i no ser la intenció d'aquest article, voldria aturar-me breument per comentar aquestes afirmacions del professor Domínguez Casas.

Pel que fa “al nefasto repinte que sufrieron en 1748” del qual ens parla Dominguez Casas, sospito que el “repinte” és, en realitat, “un renombre” del personatge que ocupava aquell seient repintat. Resulta si mes no curiós, que tot i celebrar-se a Barcelona, el capítol reunís gairebé només cavallers castellans. Si això hagués estat així, hauria estat més lògic celebrar-lo, per exemple, a Valladolid. Ras i curt, es va voler esborrar de forma barroera l'evidència física que a Barcelona hi va haver, el 1519, una reunió d'altíssim nivell del principal orde nobiliari europeu. Calia esborrar una evidència més d'una Catalunya que no encaixa en la versió historiogràfica oficial d'un país, decadent, endarrerit i pobre.

D'altra banda, no deixa de resultar curiós el fet que “podemos afirmar que nos encontramos ante la silleria del Toisón de Oro mas bella y suntuosa de Europa” quan la historiografia oficial ens diu que al capítol de Barcelona no van assistir els reis convocats per Carles I i, per tant, que els seients destinats a Lluís II d'Hongria, Francesc I de França, Enric VIII de Anglaterra, Manel I de Portugal, Segimon I de Polònia i Cristià II de Dinamarca i Noruega, decorats amb els corresponents escuts, van romandre buits. No deixa de ser xocant que Carles I encarregués a Joan de Déu, Pere Joan i Pere Ça-Anglada que decoressin un cadirat tan luxós per a un capítol tan deslluït.

Hem de creure, per tant, que Carles I que, recordem-ho, estava a punt de ser nomenat emperador del Sacre Imperi Romanogermànic, va convocar els principals monarques d'Europa, alguns dels quals parents seus, com és el cas d'Enric VIII, casat amb una germana de la seva mare o Christian II, casat amb una germana seva, i cap no li va fer ni el més mínim cas? Estic totalment convençut que si el capítol s'hagués celebrat a Valladolid shaurien publicat 32 llibres del capítol castellà i s'explicaria que hi van assistir tots els reis. Però, com que va ser a Barcelona, el fet es devalua, no se'n parla i se'l castellanitza tant com es pot. A més, segons els estatuts de l'Orde, si els convocats al capítol no ocupen el seu seient sense justificació, automàticament perden la seva condició de cavallers.

Però tornem al fil del tema que ens ocupa. El 23è i darrer capítol del Toisó d'Or es va celebrar al cor de la catedral de San Bawón, a Gant i va ser presidit per Felip II de Castella l'any 1559. En aquest capítol Felip II va nomenar cavaller del Toisó i futur gran mestre al seu fill, el futur Felip III de Castella. Felip III no va convocar mai cap capítol del Toisó i tampoc gran mestre per succeir-lo. Per tant, després de la seva mort, es va acabar la història de l'Insigne Orde del Toisó d'Or tal i com va ser creada.

En canvi, des de 1927 fins el darrer atorgat a Sarkozy, s'han repartit una sèrie de collars i títols del Toisó. Joan de Borbó, comte de Barcelona i, actualment, el seu fill Joan Carles s'han dedicat a adjudicar el Toisó d'Or sense cap potestat per fer-ho. No han estat nomenats gran mestres de l'Orde en cap votació de cap capítol, ni poden convocar cap capítol.

Ni el Congrés dels Diputats ni el rei poden atorgar el Toisó d'Or com ho estan fent. El collar del Toisó d'Or, actualment, només és una joia i no representa res ni duu cap honor associat.

Al senyor Nicolas Sarkozy, doncs, li han f et un regal mol bonic, però res mes.

Daniel Ibàñez

03.02.2012

[i] RAFAEL DOMINGUEZ CASAS, Arte y simbología en el capítulo barcelonés de la Orden del Toisón de Oro(1519).Universidad de Valladolid.

Orden vom Goldenen Vlies Referenz..

Vom 2. bis 4. März 1519 („Lan de grace Mil cinq cens dixhuyt Le deuxième, troisième, et quatrième de Mars“ [d. h. 2.–4. März 1519 n. St.]) fand bereits eine Versammlung statt, auf der zehn spanische Adlige ernannt wurden (Livre ... fol. 48r); das eigentliche Kapitel fand vom 5. bis 8. März statt („le Ve, VIe et VIIIe dudit Mois de Mars“), hier wurden vier weitere (nichtspanische) Mitglieder gewählt (Livre ... fol. 50r); verstorben: 77, 107, 116, 129; siehe auch: Aquilina, René et Maguy, 19e chapitre de l'ordre de la toison d'or tenu à Barcelone en la cathédrale Sainte-Eulalie les 5/6/7 et 8 mars 1519, Rosny-sous-Bois 1980

<https://catalogue.bnf.fr/rechercher.do?index=AUT3&numNotice=12252323&typeNotice=p>